

Historisk nyhed om den succesrige afholdelse af den Forenede Maoistiske Internationale Konference: Internationalt Kommunistiske Forbund blev grundlagt!

We publish an unofficial Danish translation of the document "Historical News of the successful Holding of the Unified Maoist International Conference: the International Communist League was founded!"

Historisk nyhed om den succesrige afholdelse af den Forenede Maoistiske Internationale Konference: Internationalt Kommunistiske Forbund blev grundlagt!

POLITISK ERKLÆRING OG PRINCIPPERNE FOR INTERNATIONALT KOMMUNISTISK FORBUND

PRÆSENTATION:

De marxistisk-leninistiske-maoistiske Partier og organisationer, der deltager i den FORENEDE MAOISTISKE

INTERNATIONALEKONFERENCE (FMIK) – som følger den Tredje Internationales vej grundlagt af Den Store Lenin og de bedste traditioner fra Den Internationale Kommunistiske Bevægelse (IKB) – erklærer højtideligt til det internationale Proletariatet og verdens folk, at den historiske og transcendentale beslutning om at føde den nye internationale maoistiske organisation blev truffet, grundlagt under de tre store og gloværdige røde faner: maoismen, kampen mod revisionismen og den proletariske verdensrevolution.

Med dyb kommunistisk overbevisning bekræfter vi her genforenede partier og organisationer os selv – endnu en gang og med højtideligt engagement – i at opfylde aftalerne fra Den Forenede Maoistiske Internationale Konference, forsvare og anvende det internationale proletariats almægtige ideologi – marxismen-leninismen-maoismen.

Det er en fast forpligtelse i den besværlige og rastløse kamp for at påtvinge maoismen som Verdensrevolutionens eneste befaler og vejleder, det eneste dybt røde og ikke falmende fane, som er garantien for sejren for proletariatet, de undertrykte nationer og verdens folk i sin ubønhørlige march mod den gyldne og evigt skindende kommunisme.

Den 1. Forenede Maoistiske Internationale Konference af marxistiske-leninistiske-maoistiske Kommunistiske Partier og organisationer har en historisk transcendens og et dybt strategisk indhold. Det er en gloværdig opgave, som svarer til Den Nye Store Bølge af Den Proletariske Verdensrevolution.

Med glødende entusiasme og overfyldt af klasseoptimisme og dybt bevægede rejser vi den røde parole:

Den 1. Forenede Maoistiske Internationale Konference er en base og marcherer ubønhørligt hen imod genforeningen af kommunisterne i IKB – en krigsmaskine – en kampmaskine, der hejser marxismen-leninismen-maoismens og den uovervindelige Folkekrigs usvindelige faner!!

Proletarer i alle lande, foren jer!

**INTERNATIONAL
COMMUNIST LEAGUE**

POLITISK ERKLÆRING OG PRINCIPPERNE FOR INTERNATIONALT KOMMUNISTISK FORBUND

I. INTRODUKTION

Kommunismen er historiens ubønhørlige mål, menneskeheden marcherer hen imod den, og dette uforgængelige mål vil blive nået uanset de omskiftelser, vi står over for i dag.

Kommunisternes hovedopgave er at tilpasse sig og udvikle sig som et marxistiske-leninistiske-maoistiske Kommunistisk Parti for at lave revolution for at erobre magten – som vi er nødt til at udvikle i overensstemmelse med hvert lands særegenhed – som en del af og i tjeneste for den Proletariske Verdensrevolution for at nå Kommunismen. Eksistensen af et

Kommunistisk Parti er afgørende for at lave den proletariske revolution i den nye æra, som vi befinder os i – som blev åbnet med den Store Socialistiske Oktoberrevolution i 1917. Uden et marxistisk-leninistisk-maoistisk Kommunistisk Parti kan revolution ikke gennemføres, og den kan heller ikke udvikle sig til at erobre og forsvare den Nye Magt.

Den Internationale Kommunistiske Bevægelse er det internationale proletariats fortrop. Hovedproblemet for IKB er stadig spredningen af dens styrker, og den største fare er revisionismen. Dets enhed er bygget på marxismens grundlag og vejledning – i dag marxismen-leninismen-maoismen – og dens anvendelse på den konkrete revolutions praksis i hvert land og på verdensrevolutionens proces.

Formand Mao fortalte os: **»den Internationale Kommunistiske Bevægelses historie viser os, at proletarisk enhed konsolideres og udvikles i kampen mod opportunisme, revisionisme og splittelse.«** Den nuværende spredning opstod med den kapitalistiske genoprettelse i USSR og i Folkets Kina, og den blev forværret af fremkomsten af den højre opportunistiske linje – revisionistisk og kapitulationistisk – (HOL R&K) i Peru, det revisionistiske forræderi af »prachandismen« i Nepal og den »avakianitiske« likvidationistiske revisionisme i Revolutionary Internationalist Movement (RIM), blandt andre manifestationer af ny revisionisme i forskellige partier og organisationer. Splittelse og den følgende spredning var resultatet af den nye revisionismes forræderi til marxismens grundlæggende principper i den proletariske bevægelse.

Den nuværende skillelinje mellem marxisme og revisionisme består i: 1) at anerkende eller ikke anerkende maoismen som det tredje, nye og højere stadie af marxismen og nødvendigheden af at bekæmpe revisionisme og al opportunisme; 2) at anerkende eller ikke anerkende revolutionær volds almagt for at lave revolution i hver ens eget land; 3) at anerkende eller ikke anerkende nødvendigheden af at ødelægge det gamle statsapparat og erstatte bourgeoisiets diktatur med

proletariatets diktatur; 4) at anerkende eller ikke anerkende nødvendigheden af proletariatets revolutionære parti. 5) at anerkende eller ikke anerkende nødvendigheden af proletarisk internationalisme.

IKB kan ikke tage et eneste skridt mod sin genforening uden at bekæmpe revisionisme og al opportuniste uforsonligt og uadskilleligt fra kampen mod imperialismen og al reaktion. Det er derfor, vi baserer os på princippet om **»tolinjekamp som drivkraften for partiudviklingen«**, som er afgørende for at formulere og forsvare den røde proletariske linje og for at bekæmpe de andre ikke-proletariske linjer, med andre ord, holde Partiet rødt.

Den generelle kontrarevolutionære offensiv, der blev udløst i begyndelsen af 90'erne af det forrige århundrede – hovedsageligt af yankee-imperialismen – er ved at blive besejret af den marxistiske-leninistiske-maoistiske revolutionære modoffensiv gennem Folkekrigene, kampene for national befrielse og kampene udviklet af proletariatet og verdens undertrykte folk. Vi hilser de heroiske Folkekrige i Indien, Peru, Tyrkiet og Filippinerne og de væbnede nationale befrielseskampe.

Klassekampen i imperialismens og den proletariske verdensrevolutions æra – den æra, hvor vi befinder os i, æraen med den generelle krise og imperialismens bortfejning – følger folkets logik, som blev etableret af Formand Mao Tsetung¹, ifølge hvilken der ikke er noget afgørende nederlag for proletariatet. Således kan de kapitalistiske genopretninger i USSR (1956) og i Kina (1976) ikke stoppe det internationale proletariatets revolutionære march på dets vej til i sidste ende at slå sig ned i magten. Disse nederlag er kun øjeblikke i udviklingen af modsætningen mellem revolution og kontrarevolution, hvorfra vi drager lektioner for at forhindre genopretninger i fremtiden. De få årtier med proletariatets diktatur – som startede socialismens opbygning i mere end en

tredjedel af verden – producerede de største sociale transformationer og præstationer for masserne i menneskehedens historie, som aldrig før blev nået.

Det socialimperialistiske USSR's endeligt i begyndelsen af 90'erne repræsenterede ikke marxismens nederlag eller socialismens fiasko, men den rådende revisionisme og socialimperialismes fallit. Marxismen – i dag marxismen-leninismen-maoismen – er den mest fuldstændige, progressive og rationelle doktrin i hele menneskehedens historie; den repræsenterer det nye, fordi det er verdensbilledet, ideologien for den sidste og mest fremskredende klasse i historien: proletariatet; klassen, der er bevidst om sin historiske rolle som kapitalismens begraver og dermed hele klassesamfundet. Maoismen er modstander af al den dekadente og forældede borgerlige ideologi og dens revisionistiske afvigelser.

I løbet af mere end 170 år fra Det Kommunistiske Partis Manifest i 1848 er proletariatets ideologi opstået og har udviklet sig i klassekampens smeltedigel i tre faser: 1) marxisme, 2) marxisme-leninisme og 3) marxisme-leninisme-maoisme. Maoismen er det internationale proletariats almægtige videnskabelige ideologi, den er almægtig, fordi den er sand; marxismens tredje, nye og højere etape; den nuværende marxisme, som vi ophøjer, forsvarer og hovedsageligt anvender.

Den nye revisionisme af HØL i Peru, af den såkaldte »prachandaisme« og »avakianisme« osv., fungerer inden for den internationale proletariske bevægelse som en del af den generelle kontrarevolutionære offensiv, som en anti-maoistisk modstrøm, der forsøger at holde den proletariske verdensrevolution nede. Den nye revisionisme negerer marxismen, partiet, socialismen og proletariatets diktatur. Imidlertid er centrum for dets angreb fortøttet i negationen af Folkekrigen som et væsentligt og uadskilleligt spørgsmål ved maoismen.

Det grundlæggende i maoismen er magten, med andre ord magten til proletariatet, magten til proletariatets diktatur, magten baseret på en væbnet styrke ledet af det Kommunistiske Parti. Navnlig: 1) Magt under ledelse af proletariatet inden for den demokratiske revolution; 2) Magt til proletariatets diktatur i den socialistiske revolution og de efterfølgende kulturrevolutioner; 3) Magt baseret på en væbnet styrke ledet af det Kommunistiske Parti, erobret og forsvaret gennem Folkekrigen.

Formand Mao etablerede verdensrevolutionens strategi og taktik. Udviklingen af verdensrevolutionen er afgørende for at forhindre den imperialistiske verdenskrig, og – hvis den bliver indledt – må vi kommunister modsætte os den med verdensrevolutionær krig. Dette kræver, at vi leder Folkekrigen for at stå over for de imperialistiske aggressionskrige mod de undertrykte nationer i Asien, Afrika, Latinamerika og endda i selve Europa. Selv uden den imperialistiske aggression må vi lede Folkekrigen til at lave revolution, og nå ud til lande og kontinenter, indtil vi går frem mod verdensrevolutionen, hvormed vi vil feje imperialismen og reaktionen bort fra jordens overflade. Det svarer således til, at vi laver verdensrevolutionen gennem revolutionær krig, og basen for denne udgøres af de undertrykte nationer.

Derfor er det grundlæggende aspekt af maoismen Magten. Folkekrigen og Magten for klassen er en væsentlig og uadskillelig del af maoismen – af den politiske og militære opfattelse af proletariatet: Magten, erobret og forsvaret af den væbnede styrke, ledet af det Kommunistiske Parti.

Den Revolutionære Krig, Folkekrigen, er den overlegne form for kamp – gennem hvilken revolutionens grundlæggende problemer løses; det er den militære strategi, der svarer til den politiske strategi (magtens erobring) om at transformere samfundet til fordel for Klassen og Folket; det er den vigtigste kampform, og Folkehæren er den vigtigste

organisationsform, en hær af en ny type, der kæmper, mobiliserer,² og producerer. Folkekrigen er en massernes krig ledet af det Kommunistiske Parti for at erobre og forsvare den Nye Magt for proletariatet.

For at gennemføre Folkekrigen er det nødvendigt at have fire grundlæggende spørgsmål i tankerne: 1) proletariatets ideologi – marxismen-leninismen-maoismen – anvendt på den konkrete praksis og revolutionens særlige forhold i hvert land, enten undertrykte lande eller imperialistiske lande; 2) det Kommunistiske Partis nødvendighed for at lede Folkekrigen; 3) specificering af den politiske strategi for dens vej; 4) baseområder. Den Nye Magt eller Front-Nye Stat – der dannes i baseområderne – er kernen i Folkekrigen.

For at etablere baseområderne opstillede Formand Mao tre grundlæggende krav: 1) at have væbnede styrker, 2) at besejre fjenden, 3) at mobilisere masserne. Det vil sige, at udvikle guerillakrigsførelsen for at udslette fjendens levende styrker og dermed skabe et tomrum af magt for at etablere, opbygge og forsvare den Nye Magt – at ødelægge de gamle sociale produktionsforhold og at opbygge Nye. Derfra udvikler modsætningen Ny Magt/Ny Stat versus Gammel Stat sig gennem forskellige øjeblikke af genoprettelse og kontragenoprettelse i overensstemmelse med krigens flydende karakter.

Imperialismen er kapitalismens højere og sidste stadie, den er monopolistisk, parasitisk og rådnende og pinefuld. Den er i sin generelle og sidste krise, og på grund af denne situation er den chikaneret af dens uundgåelige konjunkturkrise, der i stigende grad forværres og fordybes. Det er derfor, det altid skal starte fra et lavere punkt. Den er der kun for at blive fejet bort af verdensrevolutionen.

Imperialismen er tendensen til reaktion og krig henad hele linjen. Imperialismen og verdensreaktionen vil kollapse midt i et kompleks af krige af enhver slags, den vil blive fejet bort fra Jordens overflade af revolution, og Socialismen vil opstå.

Lenin slog fast, at »**imperialismen er en kolos med lerfødder**«, og Formand Mao sagde, at vi fuldstændigt må foragte imperialismen strategisk. Taktisk skal vi tage den alvorligt.

Mao etablerede sin store Tese: »**De næste 50 til 100 år eller deromkring, fra i dag, vil være en stor epoke med radikal forandring af det sociale system i verden, en epoke, der vil ryste jorden, en epoke med hvilken ingen anden tidligere historisk epoke kan sammenlignes. Når vi lever i sådan en epoke, skal vi være klar til at kæmpe en stor kamp, hvis former vil have mange forskellige karakteristika fra fortiden.**« (Mao Tse-tung, »Fra en tale foran et møde med 7000 kadrer i 1962«)

Processen med den proletariske verdensrevolution – hvori vi udvikler os i denne periode – er den, hvor imperialismen og verdensreaktionen vil blive fejet væk fra jordens overflade. Således er revolution blevet den historiske og politiske vigtigste tendens i den nuværende verden.

Alle de grundlæggende modsætninger i denne epoke forværres, den vigtigste er modsætningen mellem undertrykte nationer og imperialismen. De objektive forhold har aldrig før været så modne til revolution. Udviklingen af de subjektive betingelser skrider frem, smadrer den aftagende generelle modoffensiv og smadrer pessimisme og kapitulationisme fremmet og spredt af revisionismen. Betingelserne er hver dag mere gunstige for revolution.

At udvikle den proletariske verdensrevolution kræver flere Folkekrige. Det er nødvendigt at oprette eller rekonstituere Kommunistiske Partier – alt efter hvert tilfælde – i hvert land ved at anvende Lenins lære »**gå længere ind i de dybeste masser**«, »**uddan dem i praksis med revolutionær vold**«, og »**fej den kolossale bunke affald væk, bekæmp ubønhørligt opportunisme og revisionisme.**«

Den nuværende internationale konference og den nye

organisation, der er født af denne handling, er præstationer af det internationale proletariat og et slående slag mod imperialismens og verdensreaktionens generelle kontrarevolutionære offensiv, såvel som for revisionismen og al opportuniste.

Den nye internationale organisation er et center for ideologisk, politisk og organisatorisk koordinering, baseret på demokratisk centralisme og løsning af problemer gennem gensidig og permanent konsultation mellem de partier og organisationer, der følger den, og den vil udvide denne procedure til alle dem, der – mens man deltager med de samme principper og formål – er udenfor den. Den nye internationale organisations opgave er at kæmpe for at påtvinge maoismen som den eneste befaler og vejleder for verdensproletariatrevolutionen, tjene konstitueringen eller rekonstitueringen af de marxistiske-leninistiske-maoistiske Kommunistiske Partier (den forsinkede strategiske opgave) og tjene til at starte, udvikle og koordinere Folkekrigene i verden frem mod genopbygningen af Den Kommunistiske Internationale.

II. GRUNDLAG FOR ETABLERING AF DEN GENERELLE POLITISKE LINJE FOR IKB

Ved at anvende marxismen-leninismen-maoismen på den konkrete revolutions praksis i hvert land og verdensrevolutionen, påpeger vi følgende grundlag for etableringen og udviklingen af den Generelle Politiske Linje for den Internationale Kommunistiske Bevægelse:

1. NY ÆRA

Med imperialismens fremkomst blev verden delt mellem en håndfuld undertrykkende nationer på den ene side og et stort antal undertrykte nationer på den anden side, hvilket modnede betingelserne for Verdensrevolutionen.

Den Store Socialistiske Oktoberrevolutionens triumf, 1917, ledet af det Store Lenin og det Bolsjevik Partiet markerede en ekstraordinær milepæl i den Universelle Historie. Det er afslutningen på den borgerlige verdensrevolution og åbningen af den Nye Æra, hvor proletariatet er den klasse, der påtager sig ødelæggelsen af imperialismen, den bureaukratiske kapitalisme og halvfeudalismen: Imperialismen og den Proletariske Verdensrevolutionens Æra. Der var mange revolutioner før den Store Oktoberrevolution, hver af dem gav ny impuls til samfundet. Disse revolutioner erstattede dog kun et udnyttelsessystem med et andet.

Den Store Socialistiske Oktoberrevolution (SSO) var den første revolution, der blev udtænkt og gennemført for at etablere et samfund frit for udbytning og undertrykkelse – et klasseløst samfund. Den Store Socialistiske Oktoberrevolution repræsenterede et radikalt vendepunkt i menneskehedens historie. Den åbnede en Ny Æra på den skinnende og lange vej, der fører til socialismen og kommunismen.

Den SSO forstærkede revolutionær vold som et uundværligt våben til at transformere hele verden. Lenin sagde: **»I oktoberrevolutionen ... opnåede revolutionær vold en strålende succes.«** Idet vi antager det marxistiske princip om revolutionær vold som en almengyldig lov, bekræfter vi os selv i det af Formand Mao fastlagte, at **»Magt vokser ud af geværløbet«** , og at **»vi går ind for teorien om revolutionær krigs almagt.«**

For at vurdere verden i denne Nye Æra ser vi, at fire grundlæggende modsigelser er udtrykt: 1) modsigelsen mellem kapitalisme og socialisme – modsigelsen mellem de to radikalt forskellige systemer – vil dække hele denne periode, og det vil være en af de sidste til at blive løst, den vil være ved selv efter magtovertagelsen; 2) modsigelsen mellem bourgeoisiet og proletariatet – det er modsætningen mellem to modsatrettede klasser – vil også forblive efter magtovertagelsen, den viser sig i forskellige ideologiske,

politiske og økonomiske former indtil dens forløsning, når vi går ind i kommunismen; 3) de interimperialistiske modsigelser – disse er modsigelserne mellem imperialisterne for verdenshegemoni; den foregår mellem supermagterne, blandt supermagterne og de imperialistiske magter og blandt de imperialistiske magter; 4) modsigelsen mellem de undertrykte nationer og imperialismen – det er kampen for de undertrykte nationers befrielse for at ødelægge imperialismen og reaktionen; det er den historisk vigtigste modsætning under hele imperialismens æra; dog kan enhver af de fire fundamentale modsigelser blive hovedmodsigelsen i henhold til særlige forhold i klassekampen, men den historiske hovedsaglige modsigelse vil igen udtrykke sig som sådan indtil dens endelige forløsning.

Vi, marxister-leninister-maoisterne, er nødt til at gennemføre tre slags revolutioner for i perspektiv at nå vores endelige mål – kommunismen: 1) demokratisk revolution – den borgerlige revolution af en ny type, ledet af proletariatet i tilbagestående lande – etablerer proletariatets, bøndernes og småborgerskabets fælles diktatur og – under visse betingelser – mellemborgerskabets, alt sammen under proletariatets hegemoni repræsenteret af dets Kommunistiske Parti; 2) socialistisk revolution – i de imperialistiske lande – som etablerer proletariatets diktatur; 3) kulturrevolutionerne – de udføres for at fortsætte revolutionen under proletariatets diktatur, for at underlægge og eliminere kapitalismens fremkomst og for at kæmpe imod forsøgene på kapitalistisk genoprettelse – de tjener til at styrke proletariatets diktatur og til at marchere hen mod kommunismen.

Formand Mao lærte os, at **»erstatningen af det gamle med det nye er en almengyldig, evig og uundgåelig lov«**. Det er en historielov hvori, som klasserne i kampen for etableringen af det nye samfundssystem ikke kan påtvinge sig i et enkelt forsøg, med et enkelt slag, og det kan ikke være anderledes med proletariatet. De kapitalistiske genoprettelser i USSR

(1956) og i Kina (1976) er en del af modsigelsen mellem socialisme og kapitalisme – den historiske kamp for at erstatte det gamle med det nye.

Lenin advarede om, at de udbytende klasser aldrig ville træde tilbage efter at være blevet besejret og eksproprieret. Deres had og bestræbelser på at genoprette kapitalismen ville blive hundrededoblet ved deres nederlag. Deres ønsker og hensigt om genoprettelse vil blive til genoprettelsesforsøg. Det er derfor, de skal underkastes proletariats diktatur bestemt for at skabe betingelserne for klassernes udryddelse. Lenin erklærede: **»At likvidere kapitalismen og dens spor og indføre principperne for den kommunistiske orden udgør indholdet af den nye epoke i hele verdens historie, der nu er begyndt.«**

På denne måde påpegede Lenin, at denne opgave ville tage lang tid, og at det – for fuldstændig at likvidere klasserne – ikke kun er nødvendigt at eliminere de udbytende klasser, men også at eliminere forskellene mellem by og land, arbejdere og bønder, manuelt og intellektuelt arbejde og andre forskelle.

Denne modsigelse vil kun blive løst gennem en lang og kompleks proces af genoprettelse og kontragenoprettelse, indtil proletariats diktatur og socialismen er konsolideret i hele verden. Dermed baner man vejen for alle samfundsklassers forsvinden – som staten også udslettes med – og menneskeheden træder ind i den evigt skinnende og gyldne kommunisme. Formand Mao lærte, at: **»socialisme vil med tiden erstatte det kapitalistiske system; Dette er en objektiv lov, uafhængig af menneskets vilje. Så meget som de reaktionære end forsøger at stoppe historiens hjul, vil revolutionen før eller siden finde sted og uden tvivl triumfere.«**

2. VERDENSREVOLUTIONENS PROCES

Der er to kræfter, der opererer i den revolutionære bevægelse i hele verden: den internationale kommunistiske bevægelse og den nationale befrielsesbevægelse, den første er ledende og

den anden er basen.

Den nationale befrielsesbevægelse er den kraft, der opererer i de nationer, der er undertrykt af imperialismen og reaktionen. I 1910'erne lagde Lenin størst vægt på kampen i Indien, Kina, Persien og fremførte, at den socialistiske revolution ikke enestående og udelukkende ville være proletariatet mod deres eget bourgeoisi, men for alle kolonier mod deres undertrykkere. Han sagde, at der er en sammensmeltning af kræfter: den internationale proletariske bevægelse, der agerer i hele verden, og de undertrykte nationers nationale befrielsesbevægelse, og i betragtning af, at masserne i de undertrykte nationer er størstedelen af den globale befolkning, vil være den afgørende vægt i verdensrevolutionen. Han når til den konklusion, at revolutionen flytter sig mod de undertrykte nationer, men dette benægter ikke revolution i de imperialistiske lande. Ydermere viser han, at en socialistisk stat – ligesom USSR – kunne udvikle sig midt i den imperialistiske belejring. Sådan fungerer loven om ujævn udvikling af revolution i verden.

Ved at videreudvikle Marx, lægger Lenin grundlaget for verdensrevolutionens strategi for at underminere imperialismen, forene kampen for national befrielse med den internationale proletariske bevægelses kampe og udvikle revolution. Selvom **»Proletarer i alle lande, foren jer!«** er lemmaet for kommunisterne, fremfører han, at det lemma, der skal lede de to kræfters kamp, bør være **»Proletarer i alle lande og verdens folk, foren jer!«**. Sidstnævnte forener den proletariske bevægelse for opbygningen af socialismen i de imperialistiske lande med kampene for national befrielse i de koloniale og halvkoloniale lande, et lemma, der blev accepteret af Den Kommunistiske Internationale.

Formand Mao – der udviklede verdensrevolutionens strategi og taktik – specificerede dette lemma i henhold til opgaverne i øjeblikket: **»Marxister-leninister i alle lande, foren jer! Revolutionære folk i hele verden, foren jer; omvælt**

imperialismen, den moderne revisionisme og alle reaktionære i de forskellige lande!«Således smelter han den nationale befrielsesbevægelse sammen med den internationale kommunistiske bevægelse, og disse to kræfter driver udviklingen af verdenshistorien.

Den internationale proletariske bevægelse er det internationale proletariats teori og praksis. Proletariatet kæmper i tre sfærer – ideologisk, politisk og økonomisk – og da det først optræder i historien som den sidste klasse, gør det det i kampen. Følgende milepæle skiller sig ud: 1848, da det Kommunistiske Manifest skrevet af Marx og Engels etablerer grundlaget og programmet for proletariatet; 1871, Pariserkommunen, hvor proletariatet for første gang overtager magten; 1905, revolutions generalprøve; 1917, Oktoberrevolutionens triumf i Rusland, klassen etablerer proletariatets diktatur og åbner en ny æra; 1949, den Kinesiske Revolutions triumf, de revolutionære klassers fælles diktatur ledet af proletariatet og det uafbrudte skridt ind i den socialistiske revolution er løst, den ændrer sammenhængen mellem kræfterne i verden; og 1960'ernes årti med Den Store Proletariske Kulturrevolution, ledet af Formand Mao Tsetung, fortsætter revolutionen under proletariatets diktatur i skarp kamp mellem genoprettelse og kontragenoprettelse.

Vi skal udvikle kampen for krav, der tjener kampen for magten. Proletariatet genererer fagforeningen og strejken i dets kamp for krav, som ikke kun er instrumenter for kampen for krav, men de **»hårder klassen til de store kampe, der skal komme«**. Strejken er det vigtigste instrument i kampen for krav, og generalstrejken er et supplement til opstanden.

Proletariatet genererer politisk apparat: det Kommunistiske Parti, som er totalt modsat og adskilt fra de andre partier, det har som mål at erobre den politiske magt, som defineret af Marx. Lenin etablerede partiets karakter af en ny type, da han bekæmpede den hæmmende indflydelse fra gammel revisionisme, som skabte borgerlige arbejderpartier baseret på

arbejderaristokrati, fagforeningsbureaukrati, parlamentarisk kretinisme, og som er tilpasset den gamle orden.

Formand Mao Tsetung udviklede opbygningen af Partiet omkring geværet og fremlagde den indbyrdes forbundne opbygning af de tre instrumenter: det Kommunistiske Parti, Hæren af en ny type og Revolutionær Enhedsfront, blandt hvilke centrum er det Kommunistiske Parti.

Proletariatet genererer ideologi for den proletariske verdensrevolution: marxismen-leninismen-maoismen.

Marx har formuleret og lagt grundlaget for den dialektiske materialisme og anvendt den til analysen af kapitalen – af det kapitalistiske samfund – og har opdaget historiens udviklingslov. Marx og Engels samlede det bedste, der var frembragt af menneskeheden: tysk klassisk filosofi, engelsk politisk økonomi og fransk socialisme, for at lægge grundlaget for proletariatets ideologi. Efter Marx' død har Engels færdiggjort Marx' stadig verserende værker, såsom bøgerne to og tre af Kapitalen. Han systematiserede og definerede marxismen som det internationale proletariats integrerede og harmoniske teori. *Med Lenins ord: »det er umuligt at forstå marxismen og at formulere den fuldt ud uden at tage hensyn til Engels værk.«* Marxismen har aldrig taget et eneste skridt i livet uden at kæmpe mod fejlslagne ideer og holdninger. Således måtte den konfrontere Proudhon og anarkismen, de højreorienterede afvigelser og den formodede kreative udvikling i Dühring, de opportunistiske positioner, der opstod inden for det socialdemokratiske parti i Tyskland.

Vores udødelige grundlæggere Marx og Engels har gennem videnskabelig analyse vist kapitalismens sammenbrud og dens uundgåelige overgang til kommunismen – hvor der ikke længere vil eksistere menneskets udbytning af mennesket. De fastslog, at missionen for proletariatet i alle lande er at rejse sig i revolutionær kamp mod kapitalismen og samle alle arbejdere og udbyttede til at ødelægge den og opbygge socialismen og

kommunismen ovenpå dens aske.

Efter Engels død udviklede den gamle revisionisme sig – med Bernstein og Kautsky – og Lenin bekæmpede og besejrede dem. For at opsummere vil marxismen – i sin første fase – etablere marxistisk filosofi eller dialektisk materialisme, marxistisk politisk økonomi og videnskabelig socialisme.

Lenin udviklede marxismen og hævdede den til et andet stadium, marxismen-leninismen. Det gjorde han i en hård kamp mod gammel revisionisme. De fornægtede marxistisk filosofi ved at sige, at man burde basere sig i neokantismen, som er idealisme og ikke dialektisk materialisme. I den politiske økonomi benægtede de den voksende pauperisering, og dermed bekræftede de, at kapitalismen opfyldte proletariatets krav; de benægtede merværdi og imperialismen. I den videnskabelige socialisme gik de imod klassekamp, mod revolutionær vold og proletariatets diktatur – og spredte pacifisme og parlamentarisk kretinisme.

Lenin lærte, at proletariatets revolutionære politik bliver materialiseret gennem dets fortropsparti. Uden sin generalstab – det Kommunistiske Parti – kan proletariatet ikke opfylde sin hovedrolle i verdens transformation. Takket være eksistensen af et Revolutionært Parti af Ny Type, skabt og ledet af Lenin, kunne det russiske proletariat drage fordel af den revolutionære situation og besvare den imperialistiske krig med revolutionær borgerkrig. Formand Mao sagde: **»Med fødslen af revolutionære partier af denne art har verdensrevolutionens fysionomi ændret sig«**.

Revisionisme er at revidere de marxistiske principper ved at påberåbe sig nye omstændigheder. Lenin sagde, at revisionisme er bourgeoisiets fremskredne deling i proletariatets rækker, og at for at kæmpe mod imperialismen er det nødvendigt at kæmpe mod revisionismen – fordi de er to ansigter af samme mønt. Lenin fremhæver, at revisionismen forsøger at splitte fagbevægelsen og proletariatets politiske bevægelse og genererer socialismens splittelse. Ydermere fremsætter Lenin

inden for denne ufejlbarlige og uforsonlige kamp mod revisionismen – i forbindelse med forberedelsen og begyndelsen af Første Verdenskrig – at omdanne den imperialistiske krig til revolutionær krig og dermed afsløre de gamle revisionister som socialpatrioter og socialchauvinister; han fremfører, at det i revolutionstider er nødvendigt at skabe nye organisationer, fordi reaktionen angriber de lovlige og åbne organisationer, og vi må samle klandestine apparater, selv til massearbejde. Derefter materialiserede han Oktoberrevolutionen med et Kommunistisk Parti og gennem væbnet opstand.

Kammerat Stalin ville fortsætte Lenins arbejde og – i processen med Socialismens opbygning i USSR – ville han kæmpe mod højreopportunisme og Trotskijs, Zinovievs, Kamenevs og Bukarins forræderi. Stalin udviklede denne kamp i 13 år, og det passer ikke, at han løste tingene administrativt.

Under verdenskrigen måtte USSR under ledelse af kammerat Stalin anvende afbrændt jord for at forsvare sit territorium, forsvaret af det socialistiske moderland kostede mere end 25 millioner mennesker livet. Midt i en kompleks og vanskelig situation – under ledelse af kammerat Stalin – blev proletarietets diktatur konsolideret, og socialismens opbygning sejrede. De fem femårsplaner, der blev anvendt i femogtyve år, førte til den største transformation i produktionsforholdet, til den mest magtfulde udvikling af produktivkræfterne i historien og de største sociale resultater af folkemasserne set indtil da.

Vi indtager Formand Maos standpunkt om kammerat Stalins rolle, at han var en stor marxist. Desuden skal vi huske på, at det var ham, der på glimrende vis definerede leninismen. Vi, kommunisterne, har i dag til opgave at påtage os forsvaret af hans rolle i Anden Verdenskrig inden for Den Kommunistiske Internationale, især dens 7. Verdenskongres.

Formand Mao Tsetung, mens han udviklede marxismen-leninismen-maoismen, hæver marxismen til sin højeste toppmøde, som

forvandlede proletariatets teorien om til marxismen-leninismen-maoismen. Han opfyldte denne opgave midt i en ihærdig og vedholdende kamp, hvor han knuste højreopportunistiske linjer inden for Kinas Kommunistiske Parti – her fremhæver vi at knuse Liu Shao-chis og Teng Siao-pings revisionistiske linjer; og på internationalt plan ledede han kampen og besejrede Khrusjtjovs moderne revisionisme. Han materialiserede den demokratiske revolution i Kina, den uafbrudte overgang til socialistisk revolution og Den Store Proletariske Kulturrevolution (SPK).

I historisk perspektiv er SPK det, der er det mest transcendentale af marxismen-leninismens udvikling, som blev udført af Formand Mao; det er løsningen på det store verserende spørgsmål om fortsættelsen af revolutionen under proletariatets diktatur; **»den repræsenterer et nyt stadie, endnu dybere og bredere, i udviklingen af den socialistiske revolution«.**

Lad os fremhæve to spørgsmål: 1) SPK indebærer en milepæl i udviklingen af proletariatets diktatur hen imod at rodfæste proletariatet til magten, hvilket blev konkretiseret med de »tre i en« revolutionære komiteer; og 2) genoprettelse af kapitalismen i Kina – efter det kontrarevolutionære kup i 1976 af Teng-kliken – er ikke en negation af SPK, men blot en del af striden mellem genopretning-kontragenopretning og tværtimod viser den os den transcendentale historiske betydning, som SPK har i menneskehedens ubønhørlige march mod kommunismen.

Under disse forhold blev den mest jordrystende politiske proces og den største politiske massemobilisering nogensinde set på Jorden produceret, hvilkets mål Formand Mao definerer som følger: **»Den nuværende Store Proletariske Kulturrevolution er fuldstændig nødvendig og meget belejlig for at konsolidere proletariatets diktatur, for at forhindre kapitalismens genopretning og for at opbygge socialismen«.**

Formand Mao bekræftede, at ikke at have et korrekt ideologisk-

politisk synspunkt svarer til ikke at have en sjæl, og at SPK er en stor revolution, der har til formål at ændre menneskers sjæl – med andre ord verdensbilledet, ideologien – at rejse proletariatet og de brede masser til kampen for Magten, forsvaret af proletariatets diktatur, verdensrevolutionen og kommunismen.

Således har vi kommunister tre store sværd: vores grundlægger Marx, den store Lenin og Formand Mao Tsetung, vores store opgave er at opretholde, forsvare og anvende marxismen-leninismen-maoismen, og placere den som befaler og vejleder for verdensrevolutionen.

Heltemodets vej og store sociale transformationer af den proletariske verdensrevolution startede konkret i 1871 med den udødelige Pariserkommune, efterfulgt af revolutionen i 1905 i Rusland. Bagefter, midt i den første imperialistiske verdenskrig, triumferede den med den store Socialistiske Oktoberrevolution i 1917, der åbnede en Ny Æra af Universel Historie.

Endnu en gang og kort efter udtrykte imperialismen sin generelle krise af forrådnelse og åbnede konfrontationen mellem dens hovedmagter for at komme ud af krisen og omdefinere det nye verdenshegemoni med genopblusningen af den anden store imperialistiske krig. Krigen forvandlede sig i store kampe for national befrielse over hele verden og skærpede modsætningen mellem revolution og kontrarevolution – hvilket førte til knusningen af fascismen og Sovjetunionens og Den Røde Hærs store triumf samt mange andre demokratiske revolutioner i Europa og Asien, som skabte en bred socialistisk lejr.

Med den store kinesiske revolution blev et nyt forhold af strategisk dødvande mellem verdens kræfter mellem kapitalisme og socialisme markeret. Hele perioden efter Anden Verdenskrig var af bitre kampe mellem imperialismen og socialisme. Yankee-imperialisterne har nået hegemoni i den kapitalistiske lejr og

har truet verden med afpresning af atombomben, som gav genlyd i klassekamp i hele verden.

I USSR rejste SUKP's højrefløj sig for at hindre socialismens udvikling og greb – med den store kammerat Stalins død – tidspunktet til at tage offensiven, og den moderne revisionisme kom frem i lyset, som underminerede proletariats diktatur og enheden i den internationale kommunistiske bevægelse. I SUKP's 20. kongres, 1956, løb Khrusjtjov-revisionismen løbsk og tilranede sig ledelsen af Lenins og Stalins Parti og Den Røde Hær. Med et statskup blev proletariats ledelse tilranet, hvilket førte til den borgerlige genoprettelse i USSR.

I lyset af denne kendsgerning puster og fremmer imperialismen offensiver i mange lande – med statskup – for at uddybe dens herredømme og modsætte sig højvande af nationale befrielseskampe, som fandt sted i Asien, Afrika og Latinamerika. KKP – med Formand Mao i spidsen – og en håndfuld partier rejste sig mod Khrusjtjov-revisionismen og imperialismen og til forsvar for verdensrevolutionen, hvilket åbnede den største ideologiske konfrontation nogensinde. Hele denne proces skærpede den interne kamp inden for de Kommunistiske Partier i hele verden.

I Kina tog venstrefløjen i KKP – under Formand Maos Førerskab – offensiven til forsvar for marxismen-leninismen og Mao Tsetung-tænkningen. De udløste Den Store Proletariske Kulturrevolution, som uddybede den socialistiske revolution. Det sammenfattede vejen til, hvordan man kan gennemføre klassekamp og revolution under proletariats diktatur – et spørgsmål af yderste vigtighed i marxismen, som ikke blev løst indtil da. Det forhindrede den borgerlige genoprettelse i Kina i ti år. Med Formand Maos død blev de højreorienterede folk af den kapitalistiske sti – med Teng-kliken – opmuntret og i stand til at angribe og tilrane sig magten af proletariats diktatur.

Da blev verdensrevolutionen efterladt uden sit baseområde og gik ind i en ny periode med spredning af IKB. I kampen mod moderne revisionisme og til forsvar for marxismen-leninismen-Mao Tsetung Tænkningen udløste de partier, der blev rekonstitueret i mange lande i verden, Folkekrige. Således blev den proletariske verdensrevolutions fakkel opretholdt i den væbnede kamp som Folkekrigen i Indien, Filippinerne og Tyrkiet og derefter Peru. Især med Folkekrigen i Peru – under den Formand Gonzalos Førerskab, ved at anvende marxismen-leninismen-Mao Tsetung Tænkningen på den Peruvianske Revolution – hvor maoismen blev defineret som den nye, tredje og højere etape i marxismens udvikling.

En ny generel kontrarevolutionær offensiv ledet af yankeerne blev udløst midt i en forværring af imperialismens generelle krise. Imidlertid kunne de kun opnå en skærpelse af alle modsætninger i systemet, hvilket førte verden ind i en tiltagende uorden og fremme dens nedbrydning. Dette skabte stor eksplosivitet hos de udbyttede og undertrykte masser i hele verden, fortsættelsen og impulsen af de igangværende Folkekrige og forberedelserne til indledningen af mange andre, samt intensiveringen af plyndringskrigene mod de undertrykte nationer med en alvorlig skærpelse af de interimperialistiske modsigelser.

Over for den nuværende situation står vi kommunister foran den store udfordring at give et spring i IKB ved at forene os omkring marxismen-leninismen-maoismen og definitionen af dens generelle politiske linje for at konfrontere imperialismens generelle kontrarevolutionære offensiv, som er ved at blive revet i stykker i sine skarpe modsætninger.

Den Universelle Historie går ind i en ny periode af revolution. I dag er kommunisterne for præcist at definere det øjeblik, den Proletariske Verdensrevolution er tændt. Dette er nøglen til at forstå forholdet mellem kræfterne i den nuværende verden, vores situation og fjendens situation, for at tjene revolutionens fremskridt i verden.

Formand Mao lærte os, at vejen er snoet, men perspektiverne er strålende. Revolutionen vil sejre i hele verden, og kommunismen vil skinne over Jorden før end senere, afhængigt af kommunisternes handling.

3. INTERNATIONAL SITUATION

Ved at ophøje Lenins tese udgør imperialismens økonomiske relationer grundlaget for den nuværende internationale situation. Gennem hele det 20. århundrede var denne nye særlige fase af kapitalismen – dens højeste og sidste fase – fuldstændig defineret, og opdelingen af verden i undertrykte og undertrykkende lande er et karakteristisk træk ved imperialismen. Hele det kapitalistiske samfunds proces har modsætningen mellem proletariatet og bourgeoisiet som den grundlæggende modsætning. Alligevel udvikles tre grundlæggende modsigelser i verden, når den går fra ikke-monopolkapitalisme til monopolkapitalisme – eller imperialisme:

Første modsigelse: mellem undertrykte nationer på den ene side og imperialistiske supermagter og magter på den anden side. Dette er den **grundlæggende modsigelse** i det nuværende øjeblik og den hovedsaglige modsigelse af imperialismens epoke på samme tid. Verden er delt: På den ene side er der det enorme flertal af undertrykte nationer – som er koloniale eller halfkoloniale lande (sidstnævnte har kun formel suverænitet eller uafhængighed, de er økonomisk, politisk, militært og kulturelt underlagt imperialismen); på den anden side er der en håndfuld imperialistiske magter, enten supermagter eller magter – i begge tilfælde er de undertrykkende nationer. På de imperialistiske magters side er yankee-imperialismen den eneste hegemoniske supermagt. Rusland er stadig en atomær supermagt, og der er en håndfuld andenrangs imperialistiske magter.

Yankee-imperialismen er den største eksportør af kapital i verden, hvilket kommer til udtryk i enorme ubalancer i dens økonomi. For at bevare sit hegemoni er imperialismen tvunget

til at udføre mange krige på samme tid, samt have militær tilstedeværelse på alle kontinenter. Dette fører til enorme økonomiske omkostninger for at vedligeholde dets enorme militærmaskineri, spionage og dækkede operationer, kreditomkostninger fra tidligere og nuværende krige, støtte til krigsveteranerne; for ikke at nævne de høje sociale omkostninger, der forårsages i deres eget land, foragtelsen for livet og værdigheden af masserne af de undertrykte nationer, det folkedrab, de anvender for at underlægge dem, hvilket nærer klassehad fra alle verdens folk.

På sin side er de undertrykte lande vært for den største og fattigste befolkning, de er underlagt imperialistisk undertrykkelse, de lever under forhold, der ikke passer til det udviklingsniveau, menneskeheden har opnået, de lider under undergangen af deres levevilkår, af det naturlige miljø og de er ramt af imperialismens og deres lokale lakajers systematiske plyndringskrige.

En bureaukratisk kapitalisme udvikler sig på semi-feudal og semi-kolonial basis i disse lande. Den genererer de tilsvarende politiske og ideologiske genrer og forhindrer systematisk national udvikling, den udnytter proletariatet, bønderne og småborgerskabet og begrænser mellemborgerskabet.

Ikke at anerkende de undertrykte landes halvfeudale karakter og dermed nødvendigheden af en bondekrig for at løse den, ender med at benægte nødvendigheden af den demokratiske revolution i disse lande, nødvendigheden af at udvikle Folkekrigen som en enhedskrig – hvor landet er det vigtigste, og byen er et nødvendigt supplement – for at gøre ende med halvfeudalisme, imperialismen og bureaukratisk kapitalisme.

Verdenskrisen vil fortsætte med at blive udløst over de undertrykte lande, og så længe de holder denne betingelse, vil de stadig være byttet for den imperialistiske opdeling. Imperialismens politik er yderligere reaktion og vold mod de undertrykte nationer for en yderligere national underkastelse

eller krige med bytte og plyndring. Imperialisternes plan er opdelingen af landene og den nye verdensopdeling baseret på forholdet mellem militær magt og fremskridt i besættelsen af strategiske stillinger. Det, de søger, er ikke fred, men at underlægge folkene gennem kapitulation med påtvungne »aftaler« og »fredsaftaler«, hvor de kun formaliserer, hvad de har opnået på slagmarken.

De undertrykte lande fra Asien, Afrika og Latinamerika – som påpeget af Formand Mao – er zonerne for revolutionære storme og grundlaget for den proletariske verdensrevolution. Det er nødvendigt at understrege, at de undertrykte lande strækker sig endda til selve Europa.

Vi bekræfter igen, at den sande nationale selvbestemmelse kun kan opnås gennem revolution af et nyt demokrati eller socialistisk revolution, alt efter hvert tilfælde, hvortil det er nødvendigt at konstituere eller rekonstituere Kommunistiske Partier af ny type, marxistiske-leninistiske-maoistiske partier, der er i stand til at føre revolutionen til dens ende. Formand Mao har mesterligt sammenfattet alle kampene i de undertrykte nationer med følgende store retningslinje: **»Landene ønsker deres suverænitet, nationerne ønsker deres befrielse og folkene ønsker revolution!«**

Anden modsigelse: mellem proletariat og bourgeoisie.

Den økonomiske krise i 2008, der begyndte som en finanskrisen i USA, blev udsat for masserne i de undertrykte lande og endda i de imperialistiske lande selv. Således har det ramt proletariatet i de imperialistiske lande, som indledte skarpe kampe for forsvaret af de opnåelser, de erobrede gennem det 20. århundrede. Konsekvenserne af denne krise blev ikke overvundet, det er derfor, at genopretningen af beskæftigelsen er på bekostning af dårligere kvalitet, lavere lønninger og længere arbejdsdag. Opsvinget sker på bekostning af øget overudnyttelse af klassen.

Modsigelsen proletariat-bourgeoisie forværres også som følge af migrationsbølgerne af tusinder af krigsflygtninge og fattige mennesker i almindelighed, som – på flugt fra den imperialistiske krig og den voldsomme udbytning og undertrykkelse i halvkolonierne – fortætter proletariatets rækker i de imperialistiske lande. Disse migrationsbølger er en konsekvens af selve systemet og den »humanitære tragedie«, som de fører til, gavner monopolerne i de imperialistiske lande ved at reducere produktionsomkostningerne ved at reducere lønningerne med denne arbejdsstyrke, der ikke har kostet dem noget.

Samtidig udsender imperialisterne selv kynisk faren for disse immigranternes »terrorisme« i deres medier og fremmer chauvinistisk hysteri, nærer racisme og nationalisme. Imperialismen anvender sin chauvinistiske reaktionære politik med at dele klassen mellem indfødte arbejdere og immigrantarbejdere for at forhindre proletariatets forenede klassebevidste handling. At forhindre det i at organisere sig som en enkelt klasse med de samme interesser med en enkelt ideologi, en enkelt politik og et enkelt parti – det Kommunistiske Parti.

Modsigelsen i de imperialistiske lande er også mellem revolution og kontrarevolution, det er ikke et spørgsmål om at ændre det ene eller det andet politiske regime – med andre ord det borgerlige diktators styreform – men at sætte en stopper for bourgeoisiets diktatur over proletariatet og folket gennem socialistisk revolution.

Modsigelsen bourgeoisie-proletariat og alle de andre modsigelser inden for de imperialistiske nationer skærpes. Også fordi alle de former for berygtelser, som udføres af de imperialistiske stater mod de undertrykte nationer og deres folk – især af USA-imperialismen – i stigende grad giver tilbageslag i de imperialistiske lande selv – er dette et træk ved den nuværende fase af dens forrådelser. Den imperialistiske krig må nødvendigvis vende hjem.

Ydermere, i deres eget land er det systematiske og kontinuerlige mord på medlemmerne af de fattigste masser af de undertrykkende kræfter i yankee-staten en del af krigen mod de Forenede Staters proletariat og folk – især mod de sorte og immigranter fra de undertrykte lande og deres efterkommere. Over for undertrykkelse er tendensen, at masserne rejser sig i oprør og vender de våben, de fik for det massive folkemord i de undertrykte nationer, mod deres egne undertrykkere. Nogle udtryk, der bekræfter en sådan tendens, har allerede fundet sted.

Kort fortalt er princippet, at bevægelsen mod den imperialistiske krig vil øges, tilføjet til oprøret mod klassens udbytning og undertrykkelse og den stigende fattigdom blandt masserne. Dette sker i alle de imperialistiske lande.

Når vi beskæftiger os med de grundlæggende modsætninger i verden i dag – det vil sige de modsætninger, der afgørende markerer den internationale klasses kamp, kampen mellem revolution og kontrarevolution – kan vi ikke tro, at modsigelsen proletariat-bourgeoisie kun eksisterer i de imperialistiske lande. Denne modsætning findes i alle verdens lande.

I de undertrykte lande udtrykkes det som modsætningen mellem proletariatet og det bureaukratisk-comprador-bourgeoisie. I disse lande har folkets side et centrum: proletariatet, som er den eneste klasse, der er i stand til at lede den demokratiske revolution indtil slutningen, forudsat at den udvikler sin fortrop – det Kommunistiske Parti – som leder Folkekrigen gennem aktioner, smedning af arbejder-bondealliancen, vinding af småborgerskabet som en tillidsfuld allieret og – under givne forhold og omstændigheder – forening med det nationale bourgeoisie (mellemborgerskabet).

Jo mere de herskende klasser forsøger at omstrukturere staten i disse lande, bliver modsigelsen mellem proletariatet og det bureaukratiske-comprador-bourgeoisie endnu mere tydelig. Begge

antagonistiske klasser begynder i stigende grad at polarisere den ene mod den anden, og proletariatet får større betydning som den eneste ledende klasse i den demokratiske revolution.

Vi fremhæver, at der er tre grundlæggende modsigelser i den demokratiske revolution: modsigelsen nation-imperialisme, modsigelsen folk-bureaukratisk kapitalisme og modsigelsen masse-feudalisme. Enhver af disse kunne blive den vigtigste modsigelse i henhold til revolutionsperioderne. I de undertrykte lande kommer modsigelsen proletariat-bourgeoisie til udtryk i modsigelsen folk-bureaukratisk kapitalisme (på grund af den er proletariatet den ledende klasse på folkets side). Når sejren er opnået i den demokratiske revolution – som økonomisk indebærer konfiskeringen af den imperialistiske kapital, den bureaukratiske kapitalisme og storgodsejerens feudale ejendom og den individuelle fordeling til fattigbønderne, hovedsageligt dem uden eller med lidt jord – den socialistiske revolution på det tidspunkt starter med at udvikle sig uafbrudt og ændrer karakteren af revolutionen. Derved bliver modsigelsen proletariat-bourgeoisie den hovedsagelige.

Som maoister ved vi godt, at det efter den socialistiske revolutions triumf – efter at have etableret proletariatets diktatur – svarer til at gennemføre efterfølgende kulturelle revolutioner for at forhindre den kapitalistiske genopretning og for at fortsætte marchen mod kommunismen, som alle eller ingen indtræder.

Tredje modsigelse : interimperialistisk. Ligesom Lenin lærte os: imperialismen er ikke én – der er forskellige imperialistiske lande. Med andre ord er der imperialistiske magter og supermagter, som deler verden mellem sig i overensstemmelse med deres forhold af økonomisk, politisk og militær styrke; styrkeforhold, der ændrer sig hele tiden og udvikler sig gennem ledtog og strid.

De Forenede Stater bærer i øjeblikket betingelsen som den

eneste hegemoniske supermagt. Efter opløsningen af det socialimperialistiske USSR i 1991 blev den økonomiske vægt af det imperialistiske Rusland reduceret, og det samme gjorde dets militære magt, men det bevarer stadig sin karakter af atomær supermagt. Til gengæld er de andre imperialistiske magter, som Tyskland, England, Frankrig, Japan, Kina, Østrig, Holland, Australien, Sverige, Canada, Italien, Spanien, osv., tilsammen også en håndfuld undertrykkende lande. Siden årtiet af 1990 kæmper de for en ny opdeling af de undertrykte lande, der var underlagt det social-imperialistiske USSR. Siden da har alle begivenheder af en eller anden relevans – det være sig krigerisk eller ikke-krigsagtig – i Østeuropa, i de tidligere sovjetrepublikker i Centralasien, det såkaldte Udvidede Mellemøsten – Den Persiske Golf, Irak, Afghanistan, Syrien, Nordafrika –, og i det Fjerne Østen – Nordkorea –, I Sydøstlige Asien – Vietnam, Laos, Kampuchea – og i Latinamerika – Cuba, Nicaragua og Venezuela – er inkluderet i denne strid for en ny genopdeling af disse lande.

Den nuværende verdenssituation er præget af yankee-imperialismens plan om at udvikle sin aggressionskrig gennem blod og ild. Deres strategiske hovedmål er at frarøve den atomære supermagts tilstand fra Rusland, holde det socialimperialistiske Kina nede og presse det til i vid udstrækning at åbne sin økonomi. Alliancer med andre imperialistiske magter bruges til det formål – efter bekvemmelighed – som med Tyskland, Frankrig, England osv., til at undergrave den orden i indflydelsessfærerne, der har en høj strategisk værdi for Rusland og pålægger økonomiske sanktioner som en trussel mod alle imperialistiske magter. Til gengæld bestræber Rusland sig på at bevare sine indflydelsessfærer, især i Ukraine, Syrien og Iran.

Hvad imperialisterne angår, hvad enten de er alene eller i koalitioner, så er de imod et eller mange undertrykte lande, i dette øjeblik kommer ikke kun den hovedsaglige modsigelse til udtryk, men også den tredje modsigelse – blandt

imperialisterne selv – kommer til udtryk der. Yankee-imperialismen bruger »opdel og hersk« mod andre imperialistiske magter. Imperialisterne bryder, som de ønsker det, deres egne traktater, deres egne internationale regler – princippet om ikke-aggression – fordi loven er op til andre at følge. Dette er grunden til, at fred og harmoni mellem imperialister er en gentagelse af et gammelt kakeleri – som dem af »superimperialisme« og »ultraimperialisme«, der spreder reaktionære begreber som »neoimperialisme«, »neokolonialisme«, »neoliberalisme«, »globalisering«, »geopolitik« osv. Disse pseudoteorier, som hovedsageligt peger imod den demokratiske revolution og kampene for nationale befrielse og bliver brugt både af imperialisterne selv og af revisionister.

Den imperialistiske strid er absolut, og ledtog er relativ. Dette bestemmer de imperialistiske alliancers omstændige og midlertidige karakter; det er derfor, man ikke kan tale om »imperialistiske blokke«, det er revisionisme. Den Europæiske Union er således ikke en blok eller en »europæisk imperialisme«, men en alliance af lande i Europa, under Tysklands hegemoni – i hemmelig ledtog og strid med Frankrig, der forsøger at øge sin magt – til at stride mod yankee-imperialismen.

De andenranks imperialistiske magter kæmper for at forvandle sig selv til nye supermagter og begynder at kæmpe for verdenshegemoni til at indtage den plads, der i dag besiddes af yankee-imperialismen og for at påtvinge – gennem en ny verdenskrig – en ny opdeling af verden – der allerede er opdelt – og en ny verdensorden.

Med hensyn **til modsigelsen mellem socialisme og kapitalisme** – som svarer til hele den proletariske verdensrevolutions æra – i den nuværende situation, så kommer den til udtryk og udvikler sig på det ideologiske og historiske område – på grund af det faktum, at der ikke er nogen socialisme siden den borgerlige genoprettelse i Kina indtil nu.

På reaktionens side viser denne modsætning sig som den generelle kontrarevolutionære offensiv – som er ved at blive svækket – og i øjeblikket peges der mod de nationale befrielseskrige gennem den såkaldte »krig mod terror«. Vi modarbejder det med den marxistiske-leninistiske-maoistiske revolutionære modoffensiv, som hovedsageligt udvikler sig med Folkekrigen. I revolutionens terræn kommer modsætningen mellem socialisme og kapitalisme til udtryk ved, at socialismen lever som en idé i proletariatets og verdens folks kampe; i de igangværende kampe og Folkekrige i Indien, Peru, Tyrkiet og Filippinerne; og den rastløse propaganda og stigende tolinjekamp blandt de marxistiske-leninistiske-maoistiske partier og organisationer for at forene IKB under vejledning af maoismen og hovedsagelig anvendelsen af Folkekrigen.

Alt dette tilskynder på den ene side den større reaktionarisering af den borgerlige stat (storgodsejere-bureaukratisk gammel stat i imperialismens tjeneste i de undertrykte lande) til at modgå den revolutionære situation i ujævn udvikling i hele verden. Dens udtryk er fremskridtet mod den absolutte centralisering af magten i den udøvende magt – det være sig som præsidentiel absolutisme eller som fascisme – alt efter de forskellige landes særlige forhold. Centraliseringen af magten for at imødegå krisen af at bevare sin dominans og revolutionen, og for den imperialistiske angrebskrig.

Den objektive situation på verdensplan udvikler sig, grundlæggende som en forværring af imperialismens generelle krise af forrådnelse – som selv reaktionen må erkende. Det er uddybningen af dens sammenbrud. Den enorme rigdom, der produceres socialt, vokser ustandseligt for en håndfuld imperialister og de store bourgeois'er og godsejere i de undertrykte lande, mens folkemasserne i hele verden fratages dens tilegnelse. Resultatet af alt dette er skarpere krise og kortere cyklusser inden for imperialismens generelle og sidste krise, som presser alle imperialistiske stater til at føre

byttekrige for en ny genopdeling.

Imperialismen er stadig i live, og yankee-imperialismen – som den eneste hegemoniske supermagt og verdens kontrarevolutionære gendarme – er verdens folks hovedfjende; den gør stadig, som den vil i Afrika, Asien og Latinamerika; den besætter stadig kolonier med magt, etablerer sine militærbaser i alle dele af verden og påtvinger en udplyndringskrig; den fortsætter med at undertrykke folkemasserne i sit eget land. Men den samme situation bliver også yderligere uudholdelig, og det er uundgåeligt, at før eller siden vil mere end 90% af verdens befolkning rejse sig mod imperialismen og de reaktionære. Alt dette i hård kamp og i ujævn udvikling foregår allerede som en Ny Stor Bølge af Den Proletariske Verdensrevolution.

Siden begyndelsen af dette årti skærpes imperialismens og den bureaukratiske kapitalismes krise endnu mere i hele verden. Hver gang dens forrådnelse bliver dybere, skærpes alle modsigelser; som genererer mere revolutionær situation i ujævn udvikling i hele verden. Situationen kommer til udtryk ved massernes store aktivitet, deres eksplosivitet får alle reaktionære og deres revisionistiske lakajer til at ryste. Det kommer til udtryk overalt ved store eksplosioner, der aldrig er set før. Den objektive situation mødes i hurtigt tempo med den subjektive faktor – primært de Kommunistiske Partiers proces, som marxistiske-leninistiske-maoistiske Partier af en Ny Type til at indlede nye Folkekrige. Således åbner et nyt øjeblik, en periode med revolutioner som en del af denne Nye Store Bølge af Den Proletariske Verdensrevolution. Denne situation bestemmer opgaverne, strategien og taktikken hos de Kommunistiske Partier verden over.

4. DEN INTERNATIONALE KOMMUNISTISKE BEVÆGELSE

Vi bekræfter os selv i fuld gyldighed af det Kommunistiske

Partis Manifest fra 1848³, som er fødselsattesten og hjørnesteinen i den Internationale Kommunistiske Bevægelse. Den etablerede de proletariske revolutionæres grundlæggende principper og program. Vores store grundlæggere, Marx og Engels, gjorde det store kald og lemma **»Proletarer i alle lande, foren jer!«**, og det lemma for kamp inspirerer proletariatets kampe i hele verden og leder det gennem frigørelsens vej. Revolutionens flammer, der blev antændt af Marx og Engels, har sat verden i brand og for altid ændret verdenshistoriens gang.

Marx sagde: **»Tidligere erfaringer har vist, hvordan tilsidesættelsen af broderskabets bånd, som burde eksistere mellem arbejderne i de forskellige lande, og tilskynde dem til at stå fast ved hinanden i alle deres kampe for frigørelse, vil blive tugtet af fælles nederlag af deres isolerede indsatser.«**

Lenin fastslog, at ægte proletarisk internationalisme kræver: **»for det første, underordningen af den proletariske kamps interesser i et land under denne kamps interesser på verdensplan; for det andet, at den nation, der når triumfen over bourgeoisiet, er i stand til og villig til at yde de største nationale ofre for omstyrtelsen af international kapital.«** Formand Mao rejste internationalismen i sin dybeste betydning, da han bekræftede: **»det er kommunismens ånd«**.

Således er Historien om den Internationale Kommunistiske Bevægelse en glørværdig kampproces, hvorigennem verdens kommunister har kæmpet og kæmper for at forene sig for at tjene opnåelsen af det uforanderlige mål: det kommunistiske samfund.

Tre internationaler blev bygget i denne heltemodige kamp:

Den Første Internationale, eller det Internationale Arbejdersammenslutning (IWA), blev grundlagt af Marx og Engles i 1864 i en hård kamp mod anarkisterne, blanquisterne og andre

holdninger for at fastslå, at proletariatets ideologi kun var én – marxismen – den er fast og videnskabeligt sammensvejet med proletariatets og dets revolutionære partis internationale karakter, den lagde det ideologiske grundlag for den proletariske revolution. I det øjeblik Internationalen blev infiltreret og omringet af opportuniste, der forsøgte at tilrane sig den, fremførte Marx, at det ville være bedre at gøre en ende på IWA end at se den myrdet af enhed uden principper.

Den Anden Internationale, baseret på marxismen, blev grundlagt af Engels i 1889 og tjente mangfoldigheden af arbejdernes socialistiske organisationer og partier, især i Europa og Nordamerika. Efter Engles død angreb Bernsteins og Kautskys revisionisme ledelsen af Anden Internationale, og den degenererede til opportunisme, den gik endelig bankerot under 1. Verdenskrig, da deres ledere modsatte sig selv at kæmpe mod den imperialistiske krig under påskud af *defensisme*⁴. De nægtede at forvandle den til revolution ved at stemme for krigskreditter i parlamentet – de støttede den imperialistiske krig og bourgeoisiet i deres egne lande – og blev derefter socialpatriotiske, socialchauvinister, socialforrædere.

Grundlæggelsen af Den Tredje Internationale i marts 1919 var resultatet af en lang kamp af venstrefløjens af IKB, som blev udviklet under Lenins Førerskab og Bolsjevikpartiet. Den fortætter erfaringerne fra den proletariske revolution i kampene mod tsarismen, imperialismen og enhver reaktion, uadskilleligt i kampen mod al opportunisme og revisionisme fra Anden Internationales partier, som var udformet efter den gamle orden. Lenin udtænkte og grundlagde Den Tredje Internationale som en krigsmaskine til at gennemføre den proletariske verdensrevolution og opbygningen af proletariatets diktatur. Grundlæggelsen af Den Tredje Internationale udgør et stort spring i den Internationale Kommunistiske Bevægelses historie.

Den Tredje Internationale – Kommunistisk Internationale (KI eller Komintern) – eksisterede i 24 år, syv verdenskongresser blev afholdt i den tid indtil dens selvopløsning i 1943. Den måtte udvikle sig i en kompleks kontekst repræsenteret ved tabet af dens grundlægger og hovedsaglige leder – den Store Lenin – i 1924, de store udfordringer ved opbygningen af socialismen i USSR, fascismens fremgang til magten i mange lande i verden – især i Europa – og begyndelsen af Anden Verdenskrig.

Dens eksistens var stærkt påvirket af den intense og hårde tolinjekamp, der blev udviklet inden for det Bolsjevikiske Kommunistiske Parti, som varede 13 år, hvor venstrefløjen – under ledelse af kammerat Stalin – ihærdigt måtte kæmpe for at afsløre og knuse trotskisme, bukarinisme, og den højreopportunistiske klike af Kamenev-Zinoviev, blandt andre bander og sorte linjer, imod deres bestræbelser på at underminere proletarietets diktatur i USSR, deres forsøg på at tilrane sig ledelsen af KI og kontrollere apparater til at gennemtvinge deres politik i mange sektioner – ondskabsfulde handlinger, der forårsagede alvorlig skade.

På grund af dette led KI (Komintern) højre- og »venstre«afvigelser – især i perioden mellem den 5. og den 7. Kongres – og den har udstedt nogle fejlagtige råd og direktiver, der har forårsaget nogen skade på Revolutionære Partier og processer. Princippet var imidlertid, at kammerat Stalin ledte – udviklede tolinjekampen – venstrefløjen i Den Kommunistiske Internationale, der forhindrede den revisionistiske tilraning og knuste den trotskistiske og zinovjeistiske indflydelse på dens ledelse. Under kammerat Stalins retfærdige og korrekte ledelse beholdte Komintern sin røde farve, marxismen-leninismen sejrede, og revisionismen kunne ikke løfte hovedet.

Den 7. Kongres, der blev fejret i midten af 1935, var af særlig transcendens grund på grund af øjeblikkets omstændigheder og de udfordringer, den stod over for. Denne

vigtige Kongres skulle svare på nye og vidtrækkende spørgsmål midt i en vanskelig og kompleks situation.

Den 7. Kongres etablerede Verdens Antifascistiske Fronts og Folkefrontens taktik for at forsvare proletariatets diktatur og udvikle den proletariske revolution, samtidig med at den bekæmpede fascismens kontrarevolutionære offensiv. Med den kunne det internationale proletariat og hele verdens folkemasser for første gang i IKB's historie forenes under den samme fane, den samme politik, den samme plan og under den samme ledelse, med en enkelt kæpende hær, der gav form til opgaven fra Lenin med at arbejde som en sand krigsmaskine for Verdensrevolutionen.

Ledet af Komintern har hundreder af millioner af masser rejst sig som en stor strøm af stål mod fascismen, til revolution og til forsvaret af USSR og proletariatets diktatur. Den kinesiske Revolution skilte sig ud, som ændrede kræfternes sammenhæng i kampen mod imperialismen og reaktionen på verdensplan, og favoriserede socialismen og proletariatet og det undertrykte folk.

Under Kominterns ledelse gennemførte kommunisterne heltemodige væbnede kampe som guerillakrig – ligesom i den spanske borgerkrig – i snesevis af lande – ikke kun i Europa, men også i Asien. I de lande, hvor revolutionen ikke kunne sejre, skyldtes det primært, at der ikke fandtes tilstrækkeligt modne og forberedte Kommunistiske Partier, baseret på marxismen-leninismen og advarede mod revisionismen. På trods af det, som historien viser, bidrog dens kamp til fascismens nederlag, og kommunisterne har over for hele verden vist den store kommunistiske tapperhed og heltemod, uden at lade klassens moral blive brudt.

Ved at anvende resolutionerne fra den 7. Kongres vidste KKP, ledet af Formand Mao, hvordan man skulle udføre Frontpolitikken, der var specificeret til revolutionens behov i Kina – at anvende uafhængighed og selvbeslutning, enhed og

kamp, og besejre japansk fascisme og fortsatte med befrielseskrigen indtil magtovertagelsen i hele landet, knuse de lokale herskende klasser og deres imperialistiske herrer og fuldende revolutionen af Nyt Demokrati og fortsætte den socialistiske revolution uafbrudt. Den kreative anvendelse af marxismen-leninismen og linjen etableret af den 7Kongres til de konkrete forhold i landet og dets integration med praksis af den Kinesiske Revolution førte til udviklingen af en mere omfattende og fuldstændig forståelse af enhedsfronten og den fulde udvikling af teori og praksis af Folkekrigen.

De problemer og afvigelser der fandt sted i mange lande skyldtes hovedsageligt anvendelsen af frontpolitikken af hvert respektive parti, hovedansvaret ligger på de Kommunistiske Partier, som er ansvarlige for anvendelsen af den internationale linje til deres respektive lande. Ifølge det, der blev fremsat af Formand Mao, er det for at etablere en retfærdig vurdering af denne erfaring nødvendigt at trække en klar afgrænsning mellem dem, der stadig var inden for marxismen, fra dem, der faldt i revisionismens sump og stadig inden for første gruppe er vi nødt til at skelne fejl i principper fra fejl begået inden for det praktiske arbejde. Det afgørende er, at Formand Mao udvikler enhedsfrontens seks love og vedrørende revolutionens tre grundlæggende instrumenter og deres indbyrdes sammenhæng.

Efter at have gennemført en væbnet kamp af heltemodig modstand mod nazi-fascismen, i nogle lande som Italien og Frankrig, bevægede de Kommunistiske Partier sig væk fra Kominterns orientering og marxismen-leninismens grundlæggende principper på grund af de højreopportunistiske standpunkter i ledelsen af disse, deres lederskab kapitulerede over for deres bourgeoisi, mens de var centreret om forsvaret af det demo-liberale regime og forrådte revolutionen, og degenererede til den mest rådne revisionisme, den moderne revisionisme.

På verdensplan blev den Antifascistiske Front genialt anvendt under kammerat Stalins ledelse – centrum var forsvaret af

proletariatets diktatur repræsenteret af USSR. Gennem den stod proletariatets diktatur over for fascismen, og verdensrevolutionen skred frem. Den antifascistiske krigs sejr var en stor og heltemodig sejr for socialismen, en sejr for det internationale proletariat og de verdens undertrykte folk over imperialismen og verdensreaktionen, en sejr for marxismen-leninismen over revisionismen.

Med den antifascistiske krigs sejr blev den imperialistiske lejr svækket, og den proletariske revolution voksede sig stærkere. Takket være Den Røde Hærs glørværdige rolle og modstandskrigene havde revolutionen udbredt gennem Østeuropa og Centraleuropa og nået en del af Tyskland – og dermed øget den socialistiske lejr. Bemærkelsesværdigt med den Kinesiske Revolutions sejr i 1949 ændrede kræfternes sammenhæng mellem revolution og kontrarevolution i den internationale arena sig til fordel for verdensrevolutionen. Verdensrevolutionen rykkede ind i en strategisk ligevægt – en magtfuld socialistisk lejr og en magtfuld bevægelse for national befrielse i kolonierne og halvkolonierne opstod.

Det er derfor, vi mener, at den 7. Kongres var en vigtig marxistisk-leninistisk Kongres, der bevæbnede proletariatet med en retfærdig og korrekt politisk linje for at bekæmpe fascismen og udvikle Den Proletariske Verdensrevolution.

Selvom Komintern og kammerat Stalin begik nogle fejl henad vejen, var problemerne med alvorlige afvigelser og forræderi forårsaget af revisionisme i ledelsen af de partier, der kom i disse situationer, og det kan ikke tilskrives kammerat Stalin, SUKP(b) eller Komintern.

Når vi opsnakker IKB's og den proletariske revolutions historie, ser vi, at kammerat Stalin vidste, hvordan man fast og genialt skulle anvende – midt i en kompleks og vanskelig situation – definitionen af Lenin af sand proletarisk internationalisme og at underkaste det særlige og nationale interesser for det internationale proletariats interesser som

helhed, hvilket sætter forsvaret af den proletariske verdensrevolution og kommunismens sag i første række.

I 1943 opløste Komintern sig selv, og IKB gik ind i en periode med relativ spredning, som primært blev frembragt af den moderne revisionismes splittende og forræderiske handling. Moderne revisionisme var en modstrøm repræsenteret af Browder, Tito, Togliatti, Thorez og hovedsageligt Khrusjtjov og den berygtede SUKP's 20. Kongres, hvor hans klike tilranede sig ledelsen af SUKP, den Røde Hær og den Socialistiske Stat – og degenererede dem til revisionistiske henholdsvis parti, anti-folkehær og socialfascistisk borgerlig stat – og ødelagde proletariats diktatur, underminere de grundlæggende principper for den Internationale Kommunistiske Bevægelses enhed.

Kominform blev grundlagt i 1947, kammerat Stalin havde indædt bekæmpet moderne revisionisme og knust og fordømt Tito-revisionismen gennem den. Det var Kominform, der startede kampen mod den første stat, der havde revisionismen ved magten. På konferencen i Budapest blev Tito-revisionismen fordømt og udvist, hvilket tydeligt viser, at det er falsk, at kammerat Stalin forsonede sig med revisionistiske linjer for national forsoning og andre linjer af revisionister, der opstod efter Anden Verdenskrig. Kominform – under ledelse af kammerat Stalin – startede kampen mod moderne revisionisme, som Formand Mao ville fuldføre år senere.

Kommunisternes opgave med at forene sig på verdensplan – efter Anden Verdenskrig og kammerat Stalins død – udførtes i en indædt kamp mod moderne revisionisme, hvor Formand Mao ophøjes som verdensrevolutionens voksende Førerskab.

I 1957 og 1960 fandt to internationale konferencer af kommunistiske partier og arbejderpartier sted i Moskva. Erklæringerne fra disse konferencer svarer til udviklingen af tolinjekampen i IKB på det tidspunkt, og de resulterede i indrømmelser, der sigtede mod ikke at splitte i det øjeblik og

at give Stalins sande tilhængere i SUKP tid til at føre tolinjekamp indenfor det. I betragtning af at vægten af SUKP var meget stor og dens interne situation var meget vanskelig, udtrykker dette en korrekt håndtering af venstrefløjen ledet af Formand Mao i spidsen af KKP i at anvende princippet om at bekæmpe med fornuft, fordel og ikke at overskride.

SUKP 's 22. Kongres blev afholdt i 1961, hvor den moderne revisionismes holdninger blev systematiseret. Formand Mao – der ledte Kinas Kommunistiske Parti – definerede essensen af den nye revisionisme, som han systematiserede i de »**tre fredelige**« og de »**to hele**«. Khrusjtjov fordrejede tesen om fredelig sameksistens fra Lenin – som adskiller forholdet mellem stater med forskellige sociale systemer fra klasserne i staterne – for at fremsætte en »**fredelig sameksistens**« som en generel linje for den Internationale Kommunistiske Bevægelse. For Khrusjtjov var problemet at undgå krig, fordi atomvåbnene – ifølge ham – ikke skelnede udbyttede fra udbyttere, hvorfor mennesker måtte slutte sig til hinanden for at forhindre menneskehedens forsvinden. Den »**fredelige overgang**« fremførte, at revolution ikke behøvede revolutionær vold, men man kunne erstatte et socialt system med et andet gennem den »**fredelige måde**«, gennem valg, gennem parlamentarisme. Hvad angår den »**fredelige emulering**« forsvarede de, at – for at ødelægge det imperialistiske system – det socialistiske system skulle lave en efterligning for at vise imperialisterne, at det socialistiske system var overlegent, og dermed ville imperialisterne ændre sig til socialisme. Den revisionistiske tese om »**hele folkets stat**« skulle benægte statens klassekarakter og var konkret imod proletariats diktatur. »**Hele folkets parti**« er et andet rænkespil, der benægtede Partiets klassekarakter som proletariats Parti. Khrusjtjov slog således til lyd for, at SUKP's 22. Kongres var kommunisternes nye program og erstattede Det Kommunistiske Partis Manifest med det borgerlige lemma om »**frihed**«, »**lighed**« og »**broderskab**«. Manifestet er kommunisternes program, og dets benægtelse har sat gang i og skærpet kampen mellem marxismen

og revisionisme.

Den 14. juni 1963 udgives »**Forslagtil den Internationale Kommunistiske Bevægelses Generelle Linje**«, også kendt som det »**Kinesiske Brev**«, efterfulgt af »**De 9 kommentarer**«, hvor Formand Mao og KKP på glimrende vis afslørede og knuste moderne revisionisme i alle dens facetter.

Kun med den dybe afgrænsning frembragt af **den Store Polemik** – ledet af Formand Mao og Kinas Kommunistiske Parti – var den Internationale Kommunistiske Bevægelse i stand til at løfte genforeningsprocessen omkring Formand Maos Førerskab og hans bidrag til Den Proletariske Verdensrevolution.

Formand Mao udviklede denne kamp samtidig med kampen mod den højreopportunistiske linje inden for KKP – som havde tilranet sig vigtige apparater i Partiet og staten.

Formand Mao og KKP mente, at det – under sådanne omstændigheder – ikke var tilstrækkeligt at indordne en ny Kommunistisk Internationale, fordi det ideologiske og politiske grundlag – som burde være marxismen-leninismen-Mao Tsetung Tænkningen dengang – ikke var defineret. Især Albaniens Arbejderparti – ledet af Enver Hoxha – accepterede ikke Mao Tsetung Tænkningen og ønskede en Internationale udelukkende baseret på marxismen-leninismen uden at tage hensyn til den nye udvikling, den havde, fordi Hoxha i det væsentlige var modstander af Mao Tsetung Tænkningen.

Med Den Store Proletariske Kulturrevolution i Kina udvikler Formand Maos indflydelse sig i stigende grad over hele verden. KKP centrerer sig om meget presserende spørgsmål såsom at genvinde magten i Folkerepublikken Kina fra den revisionistiske tilranelse af Liu Siao-chi og Teng Siao-ping, og om hvordan man kan fortsætter revolutionen under proletariatets diktatur. Sådan bliver Formand Mao – inden for den nationale og internationale klassekamp mod revisionismen – omdannet til proletariatets store mester og til

Verdensrevolutionens Førerskab, og hans tænkning forvandles til marxismens tredje fase – selv om kampen for dens definition og anerkendelse først ville først finde sted senere. Dette mål blev forfulgt i fire årtier, og FMIK er et skridt af stor betydning.

I slutningen af 1960'erne og begyndelsen af 1970'erne og under indflydelsen af SPK opstod revolutionære processer i kampen mod moderne revisionisme, der etablerede Kommunistiske Partier og etablerede Folkehære, som ophøjer marxismen-leninismen-Mao Tsetung Tænkning; i Indien med IKP (ML) og MCC; i Filippinerne med FKP, og i Tyrkiet med TKP/ML, foruden kampen i andre lande mod revisionismen, til forsvar for marxismen-leninismen-Mao Tsetung Tænkningen, SPK og Folkekrigen.

Formand Mao dør i september 1976, og de kinesiske revisionister lavede et kontrarevolutionært kup, der angreb Formand Mao og hans tanke. Således trådte marxisternes enhed ind i alvorlige og komplekse problemer. Med Formand Maos død og Tengs og hans medskyldiges revisionistiske overgreb i Kina, blev vi kommunister spredt i verden uden et center eller en base for Verdensrevolutionen; kontrarevolutionen har vist sine kløer for at benægte Formand Mao og gyldigheden af marxismen-leninismen Mao Tsetung Tænkningen og udløste det tredobbelte revisionistiske angreb af Teng Siao-ping (kinesisk revisionisme), Hoxha (albansk revisionisme) og Brezhnev (russisk revisionisme).

Det kontrarevolutionære kup i Kina 1976 åbnede en ny periode med dyb spredning i IKB, hvor en generel kontrarevolutionær offensiv blev udløst af yankee-imperialismen, der centralt og hovedsageligt centrerede sit angreb for at snuppe revolutionens sjæl – dens ideologi, marxismen-leninismen-maoismen.

I efteråret 1980 underskrev tretten kommunistiske partier og organisationer en erklæring **»Til marxister-leninisterne, arbejderne og de undertrykte i alle lande«**, som opfordrede

kommunisterne til at forene sig omkring marxismen-leninismen og opretholde Formand Mao, men som ikke betragtede det som et nyt stadie, og dermed ikke har almengyldighed – et arbejde, der hovedsageligt blev udført af USA's Revolutionære Kommunistiske Parti.

Dens 2. Konference blev afholdt i 1984, den besluttede at stifte den Revolutionære Internationalistiske Bevægelse (RIM). I dens grundlæggende erklæring blev det bekræftet, at den var vejledt af marxismen-leninismen-Mao Tsetung Tænkningen.

RIM betød et skridt fremad på genforeningens vej, derfor er det nødvendigt at foretage en korrekt og retfærdig evaluering af denne erfaring. Til det er det nødvendigt at analysere processen af tolinjekamp inden for RIM og den rolle, hver part havde spillet. Som ethvert revolutionært legeme blev venstre, centrum og højre inden for udviklingen af tolinjekampen defineret i sin kerne.

I årtiet af 1980 fastholdt, forsvarede og anvendte Perus Kommunistiske Parti (PKP), under Formand Gonzalos Førerskab, maoismen som marxismens tredje, nye og højere etape i den Internationale Kommunistiske Bevægelse. Formand Gonzalos vigtigste bidrag til den Internationale Kommunistiske Bevægelse var at have defineret maoismen på en fuldstændig og videnskabelig måde ved at ophøje, forsvare og anvende den med indledningen og udviklingen af Folkekrigen i Peru, som blev indledt den 17. maj 1980. Denne begivenhed var af fundamental betydning for Den Proletariske Verdensrevolution og den Internationale Kommunistiske Bevægelse, fordi den har bevist gyldigheden af maoismen og Folkekrigen. Med sit heltemodige offer den 11. september, 2021 – myrdet efter at have gjort modstand i 29 år i et absolut isolationsregime i imperialismens og reaktionens fangehuller – er hans navn blev permanent udskåret på galleriet for det internationale proletariats store titaner.

Gennem PKP's handling inden for RIM gik det så langt som at

anerkende maoismen som en ny etape af marxismen i 1993.

RIM varede lidt mere end 20 år – fra dens grundlæggelse i 1984, indtil den gik i likvidation i 2006 på grund af Prachandas forræderi overfor Folkekrigen i Nepal og RCP-USA's prætention om at gøre dette organ underlagt dets revisionistiske »ny syntese« af Avakian. Dets formelle opløsning blev foretaget i 2012. Dets eksistens afspejlede tolinjekampen i den Internationale Kommunistiske Bevægelse. RIM tjente den Proletariske Verdensrevolution og opgaven med at kæmpe for kommunisternes genforening, mens venstrefløjen – i hård kamp – var i stand til at fastholde kampen for at påtvinge maoismen som den eneste befaler og vejleder for Verdensrevolutionen i dens kerne.

Men med anholdelsen af Formand Gonzalo i 1992 og kort efter de slag, som Folkekrigen i Peru led – som har hindret venstrefløjens handling inden for IKB – konvergerer RCP-USA med den højreopportunistiske linje, revisionistisk og kapitulationistisk (HOL), udnyttede den komplekse situation til at angribe venstrefløjen og gå videre på dens billige hegemonisme – først udbredte den revisionistiske, i modsætning til marxismen-leninismen-maoismen, såkaldte »ny syntese« i en skjult form, og for at gøre det åbent senere.

RIM var ved at indgå i større usammenhæng. Dette blev forværret, da RCP-USA – med Avakian i spidsen – begyndte at benægte **RIM-erklæringen: For etårhundredemedFolkekrige fra RIM** (2000) efter at have sanktioneret og taget stilling til den og faldet ind på revisionismens sti, ved at forøge sine angreb mod maoismen. I de følgende år skærpede kampen om hegemoniet mellem Avakian og Prachanda – begge revisionistiske strømninger og høvdinge – ikke kun i RIM, men på hele IKB's niveau. Også den ideologiske, politiske og organisatoriske usammenhæng i RIM skærpes. Endelig sprængte disse revisionister RIM fra deres Komite. RIM ophørte med at spille en positiv rolle og degenererede, gik i bankerot og likvidation.

I dag – når en Ny Stor Bølge af Den Proletariske Verdensrevolution skabes i verden, med de igangværende Folkekrige i Indien, Peru, Tyrkiet og Filippinerne, og dens forberedelse i mange andre lande, hvor den nationale modstands heroiske kampe og folkets modstand opstår rundt om i hele verden, når imperialismens generelle krise og dens drukning er enormt intensiveret – er det nødvendigt og presserende at løfte tolinjekampen i kernen af IKB til et højere niveau for at etablere og udvikle dens nødvendige, retfærdige, og korrigerer den generelle politiske linje og at styrke denne Nye Store Bølge gennem revolutionens gnist med Folkekrigen i mange lande og yderligere fremskridt, hvor end de allerede føres, såvel som i den antiimperialistiske revolutionære bevægelse under proletariats hegemoni.

Det er derfor, det er nødvendigt at uddybe den ideologiske og politiske kamp på grundlag af den retfærdige og korrekte vurdering af de historiske erfaringer fra den proletariske revolution og proletariats diktatur som helhed. En vurdering, der især sammenfatter oplevelsen af anvendelsen af marxismens tredje etape – maoismen.

Kampen for at påtvinge marxismen-leninismen-maoismen som befaler og vejleder for Verdensrevolutionen er hård, lang og kompleks. Marxismen har aldrig gået frem uden en hård kamp, men i sidste ende styrer maoismen Den Nye Store Bølge af Den Proletariske Verdensrevolution, der allerede er startet og skal impulseres for at feje imperialismen og reaktionen bort fra Jordens overflade gennem Folkekrig, for at gennemføre de demokratiske revolutioner, socialistiske revolutioner og proletariske kulturrevolutioner – alt efter hvert tilfælde – og rejse mod den skinnende og gyldne kommunisme.

Det er især nødvendigt at blive ved med at uddybe kampen mod ny revisionisme i dens forskellige udtryk, fordi de – selv om de blev afsløret og knust i IKB – stadig har indflydelse gennem højre- og »venstre« opportunistiske standpunkter, centerstandpunkter, likvideringsstandpunkter osv. og de skader

IKB's enhed som helhed, fordi de er den største fare for IKB.

Fejringen af denne Første Internationale Konference og grundlæggelsen af Den Nye Internationale Organisation er af historisk og transcendent betydning, de er en præstation for det internationale proletariat og et slående slag mod imperialismens generelle kontrarevolutionære offensiv og verdensreaktionen, såvel som imod revisionisme og al opportuniste. Et stort skridt for at genforene os og for at overvinde spredningen i IKB blev givet, og en ny fase af den organiserede kamp for rekonstitutionen af Den Kommunistiske Internationale under maoismens bafaling og vejledning blev åbnet, en ny fase som er underskrevet af udviklingen af nye Folkekrige, som vil slutte sig til dem, der er i gang.

5. PRINCIPPER FOR PROLETARIATS NYE ORGANISATION

- * Modsigelse – den eneste grundlæggende lov om den uophørlige transformation af evigt materie;
- * Masserne skriver historien og det er rigtigt at gøre oprør;
- * Klassekamp, proletariats diktatur og proletarisk internationalisme;
- * At anvende marxismen-leninismen-maoismens almengyldige sandhed på de konkrete forhold og integrere den i revolutionens praksis i hvert land;
- * Nødvendigheden af det marxistiske-leninistiske-maoistiske Kommunistiske Parti, der fast anvender uafhængighed, selvbeslutning og selvpålidelighed;
- * Uadskilleligt og uforsonligt bekæmpe imperialismen, revisionismen og reaktionen;
- * Tolinjekamp som en drivkraft for partiudviklingen;

- * Praktiser marxisme, ikke revisionisme; arbejd hen imod enhed, ikke for at splitte; opfør dig på en ærlig og hæderlig måde og lav ikke intriger eller rænkespil
- * Konstant ideologisk transformering og altid at sætte politikken som befaler;
- * Tjen folket og den proletariske verdensrevolution;
- * Absolut uselvskhed og retfærdig og korrekt arbejdsstil;
- * At gå imod strømmen.

Helt specielt genbekræfter vi os selv i den ubestridelige marxistiske sandhed, som blev fremsat af Formand Mao: »Ifølge den marxistiske teori om staten er hæren hovedkomponenten i statsmagten. Den, der vil gribe og beholde statsmagten, skal have en stærk hær. Nogle mennesker latterliggører os som fortalere for 'krigens almagt'. Ja, vi er fortalere for revolutionær krigs almagt; det er godt, ikke dårligt, det er marxistisk. Det Russiske Kommunistiske Partis våben skabte socialismen. Vi vil skabe en demokratisk republik. Erfaringerne i klassekampen i imperialismens æra lærer os, at det kun er ved våbenets kraft, at arbejderklassen og de arbejdende masser kan besejre det væbnede bourgeoisi og godsejerne; i denne forstand kan vi sige, at kun med våben kan hele verden transformeres«.

6. HØJTIDELIG RESOLUTION

Som kommunister er vi sønner og døtre af en enkelt klasse i verden – det internationale proletariat – som har sin skæbne unægtelig sammensvejset – kommunismen – som enten alle eller ingen går ind i. For det underkaster vi os fast den proletariske internationalisme som et grundlæggende princip for IKB, vi udfolder vores magtfulde og udødelige lemma, som blev etableret i Det Kommunistiske Partis Manifest fra Marx og Engels: **»Proletarer i alle lande, foren jer!«.**

De marxistiske-leninistiske-maoistiske Partier og Organisationer, der deltager i Den Forenede Maoistiske Internationale Konference (FMIK) – følger den Tredje Internationales vej grundlagt af Den Store Lenin og de bedste traditioner fra Den Internationale Kommunistiske Bevægelse (IKB) – erklærer højtideligt til det internationale Proletariatet og verdens folk, at den historiske og transcendentale beslutning om at føde den nye internationale maoistiske organisation blev truffet, grundlagt under de tre store og herlige røde faner: maoismen, kampen mod revisionismen og den proletariske verdensrevolution.

Med dyb kommunistisk overbevisning bekræfter vi her genforenede partier og organisationer os selv – endnu en gang og med højtideligt engagement – i at opfylde aftalerne fra Den Forenede Maoistiske Internationale Konference, forsvare og anvende det internationale proletariats almægtige ideologi – marxismen-leninismen-maoismen.

Det er en fast forpligtelse i den besværlige og rastløse kamp for at påtvinge maoismen som Verdensrevolutionens eneste befaler og vejleder, det eneste dybt røde og ikke falmende fane, som er garantien for sejren for proletariatet, de undertrykte nationer og verdens folk i sin ubønhørlige march mod den gyldne og evigt skindende kommunisme.

Den 1.Forenede Maoistiske InternationaleKonference af marxistiske-leninistiske-maoistiske Kommunistiske Partier og organisationer har en historisk transcendens og et dybt strategisk indhold. Det er en gloværdig opgave, som svarer til Den Nye Store Bølge af Den Proletariske Verdensrevolution.

Med glødende entusiasme og overfyldt af klasseoptimisme og dybt bevægede rejser vi den røde parole:

Den 1.Forenede Maoistiske InternationaleKonference er en base og marcherer ubønhørligt hen imod genforeningen af kommunisterne i IKB – en krigsmaskine – en kampmaskine, der

hejser marxismen-leninismen-maoismens og den uovervindelige
Folkekrigs usvindelige faner!!

UNDERSKRIFTER:

Komitéeer for Grundlæggelsen af Østrigs (maoistiske)
Kommunistiske Parti (KG(m)KPÖ)[Østrig]

Brasiliens Kommunistiske Parti (P.C.B.) [Brasilien]

Rød Fraktion af Chiles Kommunistiske Parti (FRPCCh) [Chile]

Colombias Kommunistiske Parti (Rød Fraktion) (PCC(FR))
[Colombia]

Poder Proletário – M-L-M Partiorganisation Colombia (PP-OP-
MLM) [Colombia]

Equadors Kommunistiske Parti – Røde Sol (PCE-SR) [Ecuador]

Maoistisk Komité i Finland (MKS) [Finland]

Maoistisk Kommunistisk Parti (PCM) [FranskeStat]

Komité Røde Fane (KRF) [Forbundsrepublikken Tyskland]

Komité for Rekonstitueringen af Mexicos Kommunistiske Parti
(CR-PCM) [Mexico]

Tjen Folket – Norges Kommunistiske Forbund

Perus Kommunistiske Parti (PCP) [Peru]

Maoistisk Kommunistisk Parti (PCM) [SpanskeStat]

Sveriges Kommunistiske Forening [Sverige]

Tyrkiets Kommunistiske Parti/marxister-leninister (TKP/ML)
[Tyrkiet]

1 »Kæmp, fejl, kæmpe igen, fejl igen, kæmpe igen... indtil deres
sejr; det er folkets logik, og de vil heller aldrig gå imod

denne logik.«Formand Mao »Kast illusionerne bort, forbered dig på kamp« (14. august 1949)

2 Det indebærer, at hæren: mobiliserer, politiserer, organiserer og bevæbner masserne.

3 Vi fremhæver, at dette inkluderer alle forord og noter skrevet af Marx og Engels, især forordet fra 1872.

4 Forsvar af det imperialistiske »moderland«.